

РЕШЕНИЕ

№ 7119

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 10.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6151** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Ц.Б.С. – 2009“ ООД, подадена чрез адв.С., срещу Решение № 000030-5527/13.06.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, с което е оставено без уважение подаденото от оспорващото дружество искане вх.№ 26-Ц-67/16.05.2022г. за възстановяване на платена с платежно нареждане от 18.03.2021г. държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/ в размер на 100 000 лева.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен – издаден при неправилно приложение на материалния закон. Обосновава, че таксата не била дължима като се позовава на разпоредбата на чл.30, ал.7 ЗХ, а обстоятелството, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО било служебно известно на ответника. Несъстоятелни намира доводите на административния орган за стълкновение на ал.6 и ал.7 ЗХ като се позовава на съдебната практика. На самостоятелно основание актът бил незаконосъобразен и поради несъобразяване с разпоредбата на § 86 ПЗР ЗИД ЗХ. Претендира присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане за отмяна на оспорения акт се поддържат чрез адв.Г..

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата, представен с административната преписка, оспорва основателността на жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, редовно и

своевременно призван, не се явява и не се представлява. Представено е писмено становище по съществото на спора.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че на 19.02.2020г. оспорващото дружество е завело в Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, находяща се в [населено място], [улица] за срок от 10 години. По искането е постановено Решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030-788/09.03.2021г. за срок от 10 години, за 47 броя игрални автомати и 50 броя игрални места, връчено на дружеството на 18.03.2021г.

По делото е прието като доказателство платежно нареждане от 18.03.2021г. /л.33/, удостоверяващо превеждането от дружеството по сметка на НАП на сумата в размер на 127 000 лева, основанието за което е посочено като чл.30, ал.6 ЗХ, чл.1 и чл.3 ТТЗХ. Приети като доказателство са и платежни нареждания и декларации по ЗКПО.

На 16.05.2022г. от дружеството е подадено заявление, заведено с вх.№ 26-07-67, с което е поискано от ответника възстановяване на заплатените такси по чл.30, ал.6 ЗХ с платежни нареждания от 18.03.2021г., 30.03.2021г., 01.04.2021г., 27.04.2021г., 21.05.2021г. и 03.08.2021г., подробно описани в заявлението, като недължимо платени.

По това заявление е постановен оспореният в настоящото производство административен акт, връчен на оспорващия на 14.06.2022г. Видно от мотивите на решението административният орган е приел за неоснователно искането на дружеството като е посочил, че таксата по чл.30, ал.1 ЗХ е различна от тази по чл.30, ал.6 ЗХ и двете разпоредби не визират една и съща административна услуга, таксата по ал.6 не е част от условията за издаване на лиценза, а е условие за получаване и последващо ползване на такъв като следва да се тълкува като такса за надзор над хазарта и хазартните дейности, която защитава частния и публичния интерес. Посочено е също така, че непроменената разпоредба на ал.7 на чл.30 ЗХ следва да се счита за законодателен пропуск, който не дава право на задължените лица да се отклоняват от задължението им за заплащане на дължимите по закон такси.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на оспорващия, от лице, което е негов адресат, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни

организации и съдилищата. Финансовите органи и органите на Агенцията за държавна финансова инспекция извършват ревизии по правилното определяне и внасяне на държавните такси. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Предвид това съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Посочени са фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда върху приложението на материалния закон. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон.

Към датата на подаване на заявлението за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри /вх.№ 1423/19.02.2020г./, действащи са разпоредбите на Закона за хазарта в редакцията му към ДВ, бр.42 от 28 май 2019г. Съгласно тази редакция на закона, разпоредбата на чл.30 предвижда, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите – ал.1. Тарифата, приета на посоченото правно основание, е Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта, приета с ПМС № 289 от 15.11.2012г., обн. ДВ, бр.92 от 23 ноември 2012г. Съгласно чл.3, ал.1, т.4, б.“в“ от нея, за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ за игри с игрални автомати за игрални зали с 50 игрални места се събира такса в размер на 25 000 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. В случая, с оглед обстоятелството, че издаденото разрешение е за игрална зала с 50 места дължимата такса е в размер на 25 000 лева. Посочената такса е заплатена от жалбоподателя с платежно нареждане от 18.03.2021г. Освен посочената такса същият, със същото платежно нареждане, е заплатил по сметка на НАП и държавна такса в размер на 100 000 лева, на основание чл.30, ал.6 ЗХ. Спорът между страните е именно относно дължимостта на тази такса. Според ответника тя се дължи от оспорващото дружество на основание чл.30, ал.6 ЗХ. Посочената разпоредба, към датата на подаване на заявлението за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала предвижда, че организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.3 и променливата част от таксата по ал.4, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони. Разпоредбата не съдържа задължение за внасяне на държавна такса и на следващо място, предвиденото с нея задължение е неприложимо спрямо конкретната хазартна дейност, осъществявана от оспорващото дружество.

С изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.69 от 4 август 2020г., в чл.30 е

създадена нова ал.6 със следното съдържание: "(6) За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.". Според § 27, т.5 ЗИД ЗХ досегашната ал.6 става ал.8, но с променено съдържание, неотнормено към предмета на спора, поради което няма да бъде коментирано.

Посочената разпоредба на ал.6 на чл.30 ЗХ е действащото право към датата на постановяване на оспореното решение, но прилагането ѝ към заявления, подадени преди приемането ѝ и влизането ѝ в сила е изрично изключено по силата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ. Съгласно последната разпоредба „Образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.“. Досегашните изисквания са тези, регламентирани в закона преди изменението му, обн. ДВ, бр.69/04.08.2020г. като съответно чл.30 от него не предвижда внасяне на еднократна такса в размер на 100 000 лева за издаване и поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала.

Приложимата към организираната от жалбоподателя хазартна игра държавна такса е посочената в ал.5 на чл.30, в редакцията преди изменението обн. ДВ, бр. 69/04.08.2020г., сега ал.7 – според нея за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, се събират само таксите по ал.1. ЗКПО, в редакцията му преди изменението с § 94 от Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта, обнародван в ДВ, бр.69/04.08.2020г., а именно към ДВ, бр.38 от 24 април 2020г., в чл.242, ал.1 предвижда, че хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

При постановяване на оспореното решение административният орган е приел, че § 86, ал.1 ПЗР ЗИДЗХ не намира приложение в конкретния случай, тъй като таксата по чл.30, ал.6 ЗХ не е условие за издаването на лиценза, а за получаването и ползването му и следва да се тълкува като „такса за надзор над хазарта и хазартните дейности“, а ал.7 на чл.30 ЗХ следва да се приеме като мълчаливо отменена.

Подобно тълкуване не може да бъде възприето тъй като противоречи на ЗКПО, доколкото ал.1 на чл.242 от него не е отменена, както и на чл.60, ал.2 от Конституцията на Република България, постановяваща, че данъчни облекчения и утежнения могат да се установяват само със закон. Извън правомощията на административния орган е да въвежда задължение за заплащане на такса, недължима по силата на изрична законова разпоредба.

Както се посочи, съгласно чл.30, ал.7 ЗХ /предишна ал.5/, за хазартните игри, които се

облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по чл.30, ал.1. Облагането с алтернативен данък на данъчно задължени лица за извършвани от тях специфични дейности, е уредено в Част пета "Алтернативни данъци" от ЗКПО, в която се съдържа Глава "Тридесет и втора", регламентираща данък върху хазартна дейност. Раздел V от тази глава регламентира размер, деклариране и внасяне на данък върху хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино. От нормите на ЗКПО следва, че оспорващото дружество като организатор на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала е данъчно задължено лице, което дължи този алтернативен данък за тази си дейност, т.е. попада в кръга на лицата, които според чл.30, ал.7 ЗХ дължат само таксите, определени в чл.30, ал.1 ЗХ като доказателства за реализиране на този вид данъчно облагане са представени и приети по делото. С оглед това следва изводът, че еднократната такса по чл.30, ал.6 ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години в размер на 100 000 лева, внесена от оспорващото дружество е недължимо платена по аргумент от чл.30, ал.7 ЗХ вр. Раздел V от Глава тридесет и втора на ЗКПО.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е незаконосъобразно – постановено при неправилно приложение на материалния закон и следва да бъде отменено.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателна. Такива са доказани в общ размер на 4286 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса по оспорването и 4236 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора, съдът намира за основателно възражението на ответната страна за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, направено в молба от 28.10.2022г., като същото следва да бъде редуцирано до размер от 1000 лева, определен на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Ц.Б.С. - 2009“ ООД Решение № 000030-5527/13.06.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Ц.Б.С. - 2009“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1050 /хиляда и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: